

Το θαύμα των Χριστουγέννων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

...και μετά το θαύμα των Χριστουγέννων (Αληθινό Περιστατικό)

Πριν από δώδεκα περίπου χρόνια ανήμερα τα Χριστούγεννα κίνησα με ανάμικτα συναισθήματα για πρώτη φορά για το Περιβόλι της Παναγιάς. Ήθελα να επισκεφθώ το γέροντα Παΐσιο, να δω από κοντά έναν άγιο της εποχής μας, να εξακριβώσω τις διαφορές, να εντρυφήσω στις παραινέσεις του. Η αλήθεια είναι πως λίγο η ανθρώπινη περιέργεια, λίγο η ανθρώπινη αδυναμία που συνδέεται με τη προτέρα εξακρίβωση του τι πρόκειται να συμβεί ήταν οι πραγματικές αιτίες.

Το κρύο ήταν τσουχτερό και το Άγιο Όρος ήταν χιονισμένο. Ένας άγνωστος γέροντας ανέλαβε ως επίγειος άγγελος να με καθοδηγήσει μέχρι την Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου. Η επιθυμία μου όμως να λάβω συγκεκριμένες απαντήσεις μ' έκανε να πάρω μαζί με ένα δάσκαλο από τη Κοζάνη το μονοπάτι για την καλύβα του γέροντα στην Παναγούδα αμέσως μετά την ακολουθία του Εσπερινού.

Με πρόσωπο σκυμμένο, καρδιά θλιμμένη και βήματα βαριά προσέγγισα το κελί του γέροντα. Αναρωτιόμουν τι θα έπραττα αν, ως καρδιογνώστης κοιτούσε βαθιά μέσα στη ψυχή μου και έβλεπε τα λάθη, την αμαρτία, τις παραλείψεις, τα μίσση, τις μικρότητες, τις κατακρίσεις, τον αληθινό ψυχικό πόλεμο. Στη σκέψη και μόνο πως ο γέροντας έχει τέτοια ικανότητα δείλιασα και με έπιασε ντροπή. Αναθαρρούσα όμως και μονολογούσα μέσα μου. Ε! και τι έγινε, ο μόνος είμαι...

Μια άλλη φωνή ωστόσο, άγνωστη τότε, γνωστή τώρα σε εμένα απαντούσε. Υπάρχει λύση ... Όσο και να επιχειρούσα να μην την ακούω και να την περιφρονώ τόσο αυτή δυνάμωνε. Υπάρχει λύση, φώναξα κάποια στιγμή χωρίς να το καταλάβω και ξάφνιασα τον συνοδοιπόρο μου δάσκαλο.

Με το που φθάσαμε στο κελί άρχισα να νιώθω κάπως περίεργα. Όλα, γύρω προκαλούσαν μια ηρεμία. Το χιονισμένο τοπίο, τα πουλιά, ο ήχος από το νερό στο ποτάμι. Βούρκωσα χωρίς να κλαίω. Οι σκέψεις περιστρέφονταν γύρω από την

άγνωστη αυτή εσωτερική φωνή- παρόρμηση: **«Υπάρχει λύση»!**

«Καλώς τα καλόπαιδα». Με τη φωνή του γέροντα Παΐσιου επανήλθα στην πραγματικότητα.

Καθώς περνούσα το κατώφλι του Κελιού, μια ζεστασιά πρωτόγνωρη συγκλόνησε το είναι μου. Αληθινό άγγιγμα ψυχής. Ο γέροντας με κοίταξε. Το βλέμμα του ήταν αρκετό για να απομακρυνθούν όλες οι επιφυλάξεις και να ανοίξει η καρδιά.

Το μικρό διάστημα που έμεινα κοντά στον ταπεινό γέροντα Παΐσιο ακούσε για να αναθεωρήσω σιγά - σιγά πολλά πράγματα. Η αντίληψή μου για τον κόσμο μεταβλήθηκε. Και για πρώτη φορά ένιωθα την ανάγκη να ευχαριστήσω τον Θεό για όλα.

Η μικρή επικοινωνία με το γέροντα λειτούργησε μακροπρόθεσμα καταλυτικά. Εκεί στο Κελί της Παναγούδας βίωσα τη ζεστασιά των ποιμένων. Αφουγκράστηκα το άγγελμα των αγγέλων «επί γης ειρήνη». **Έζησα τα Χριστούγεννα.**

Χριστούγεννα μακριά από τα φώτα, τα γλυκά, τις ψεύτικες ευχές για ειρήνη, τα υποκριτικά γέλια, την ιδιοτελή καλοσύνη και την ελεγχόμενη αγάπη που απευθύνεται σ' αυτούς που επιδιώκουμε να μας αγαπούν. Μακριά από το θαύμα των θαυμάτων, τη Γέννηση του Σωτήρος Χριστού. Μακριά από την αληθινή πορεία και το μοναδικό σκοπό του ανθρώπου, δηλαδή τη σωτηρία του.

Σήμερα με βεβαιότητα μπορώ να φωνάξω πως ο Χριστός δύναται να γεννηθεί σε κάθε άνθρωπο. Τώρα ευθαρσώς μπορώ να διακηρύξω και να διαλαλήσω πως αρκεί να ανοίξουμε με ειλικρίνεια μια χαραμάδα στη ψυχή μας και τότε Αυτός θα φροντίσει τα υπόλοιπα. Μια μικρή χαραμάδα για να πλημμυρίσουμε ειρήνη, να γευθούμε καρπούς διαφορετικούς από αυτούς που μας σερβίρει εντέχνως η εκκοσμίκευση. Μια μικρή χαραμάδα για να αλλάξουν τα πάντα ριζικά. Μια μικρή χαραμάδα για να βροντοφωνάξουμε το...

«Χριστός γεννάται δοξάσατε».

π. Νεκτάριος Πέττας